

A close-up photograph of a white animal skull, possibly a vole or similar small mammal, resting on a dense carpet of yellow-green moss. The skull is positioned in the upper right quadrant, with its snout pointing towards the left. The moss is vibrant and textured, filling the lower two-thirds of the frame. The background is slightly blurred, showing some dry, brownish plant matter. The overall lighting is soft and natural, highlighting the textures of the skull and the moss.

Mitä on olla Vety

Reijo Haapalahti

Reijo Haapalahti

Mitä on olla Vety

Eli vähän yli sata askelta kohti syvempää
tietoisuutta.

© 2025 Reijo Haapalahti

Kannen suunnittelu: Reijo Haapalahti
Sisuksen taitto: Reijo Haapalahti

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9663-4

Etteepäi elävä miel, vaik ois surma selä takana.

Osa 1

1.

Olo on niinku märkä palas.

Jostakin täytyy aloittaa. Henrik sormaili bunsenlampun ruuvia miettien, kuinka monta tuntia tämän kokoisessa huoneessa menisi, ennen kuin hän vaipuisi tajuttomuuteen ja lopulta kuolisi kaasumyrkytykseen. Täytyy olla aika kiduttava kokemus. Saapuisiko lopullinen kuolema ennen painajaismaisia katumisen hetkiä vai ehtisikö viikatemies ensin. Miltä päässä tuntuisi. Muistaisikohan omaa jumalasuhdettaan vai kiroaisiko koko olemassaolonsa.

Kemian laboratorion neonvalot heijastuivat kirkkaina valkoisista pöytäpinnoista. Kun kuolinliinat, ajatteli Henrik astellen ympäri huonetta ja laskien vielä kertaalleen laboratoriopöytien keskellä olevat bunsenlamput. Kuusi, ei kun seitsemän, jos laskee lisäksi vetokaapin kaasuhanan. Henrikin mieleen nousi pyytämättä edellisen viikon uutinen kerrostaloasunnosta, jossa oli tapahtunut kaasuräjähdyks. Oliko se tahallinen vai varomattomuudesta aiheutunut, siitä ei saatu selvää, sillä asunnon koko ulkoseinä oli lentänyt alas ajotielle. Ja asukkaasta oli jäljellä vain hiiltyneitä myttyjä. Aika nopea lähtö. Toivottavasti hyvä sellainen. Tuskin ehti sanoa kissaa sytytettyään tulitikun tai sytkärin, hymähti Henrik. Tosin kyllä varmasti parempi lähtö kuin kitua hoitokodin seurustelutilan kiikkutuolissa odottamassa hoitajaa tulevaksi vaihtamaan vaippaa. Henrik oli kuin ennakkoiden tulevia tapahtumia käynyt töihin tullessaan kyseisen kerrostaloasunnon räjähdyspaikalla ja saanut vahvistuksen siihen, miten elämästä pääsee irti siististi ja nopeasti.

Ulkona näytti jo tummalta, vaikka puhdas lumi heijastikin parkkipaikan lamppujen ja tähtien valoa niin, että ikkunoiden heijastuksesta huolimatta sisältä saattoi erottaa vastapäisen rakennuksen ääriviivat sekä juuri ja juuri sen valottomat ikkunatkin. Henrik puristi valkoisen laboratoriotakin taskussa olevaa taitettua paperilappua kuin olematonta oljenkortta. Paperin rapina herätti mielessä monenlaisia ajatuksia. Haikeutta, petetyksi tulemista, vihaakin. Tähän oli tultu. Rintamuksessa tuntui painavalta, melkein kuin joskus halonhakkuun aikana mökillä. Hengitys kävi ahtaasti. Kumma kuitenkin, miten ajatukset laukkasivat tällaisella hetkellä arkipäiväisyyksiin. Halot jäivät mökille, paljon vielä halkomattomiakin. Onneksi kuitenkin vihreän pressun alle niin, että Virve voisi kaivaa ne kevään tullen ja sytyttää tulen keittosyvennyksen vanhaan kamiinaan. Jäikö sen pelti talveksi auki, että piisi alkaisi keväällä vetämään heti eikä vasta loputtomien houkuttelujen perään. Miten sitten myyrät. Ei olisi varmaankaan kovin mukava astua talven jälkeen sisään huomataksaan, että metsän asukkaat ovat vallanneet keittiön alakomerot papanoineen ja pahimmassa tapauksessa pissanneet vuodevaatteisiin. Tuliko niitäkään kaikkia nosteltua ovien karmeille. Kummia ajatuksia elämästä, vaikka juuri nyt olisi hyvä aika kuolla.

Puhelin piippasi saapuvaa viestiä laboratoriotakin rintataskussa. Sekö olikin rinnan paineen aiheuttaja. Olkoon. Kiusankappale. Nytkin houkutteli katsomaan, vaikkei siitä kuitenkaan ole tilanteen muuttajaksi. Saattoi olla joku mainostaja kauppaamassa patjoja tai autoja. Virve oli enemmän kallellaan mainostajien houkutuksiin. Vilkuili puhelintaan tuon tuostakin ja puhelinkotelon magneettiläpän läpsäyksestä kuuli, milloin hän oli katsonut tarvittavansa. No, toivottavasti puhelimeen naksahdus viesti ei ollut häneltä. Tuntuisi kornilta vastailla ikään kuin mitään ei olisi tapahtumassa.

Keltaisella letkulla luokan laboratoriopöytien välissä olevaan liittimeen kytketyn messinkisen bunsenlampun ruuvi kääntyi etusormen ja peukalon välissä esteettä ja kaasuvirta virtasi suhteen ulos. Henrik pyöritteli ruuvia edestakaisin arvioiden uudestaan mahdollisuuksiansa. Ihan varmasti hän

ehditi kiertää kaikki lamput auki, mutta entä sitten? Antaako kaasun täyttää koko luokan ja tainnuttaa vai olisiko varminta sytyttää tulitikku? Koulun ja samalla sen kemian laboratorio olivat jo viitisenkymmentä vuotta vanhoja. Mikseipä pieni korjaus olisi jo paikallaan. Kenties koko koulun saisi räjähdysten jälkeen rakentaa uudestaan. Vanhemmatkin voisivat lopettaa iänaikaiset narinansa koululautakunnan suuntaan, jos joku vain tekisi käytännön aloitteen heidän puolestaan. Vaikkapa räjäyttämällä koko roskan ilmaan. Samassa laboratorion ovi kävi ja Henrik huomasi harmikseen ovensuussa talonmiehen.

- Sinä täällä vielä. Huomasin valojen palavan ja piti tulla katsomaan. Sinisessä työhaalarissaan hiljattain pestinsä aloittanut talkkari näytti aivan liian nuorelta ja Henrikin tilanteeseen nähden lapsellisen viattomalta nojatessaan laboratorion ovenpieleen.
- Järjestelen tässä paikkoja kuntoon huomisia tunteja varten, totesi Henrik jotain sanoakseen ja väänsi bunsenin ruuvun kiinni. Pitikin tuon tulla häiritsemään.
- Lunta on tullut ihan mahdottomasti. Tuskin ehtii käydä kotona syömässä, kun taas pitää tarttua kolaan.
- Semmoista se on täällä pohjolassa. Esi-isillämme ei ollut kompassi kunnossa, kun lähtivät aikanaan tännepäin, yritti Henrik vääntää vitsiksi.
- Muistatko, kun olin vielä oppilaasi. Siitä on aikaa.

Henrik muisti talkkarin hyvin niiltä ajoilta. Mutta aluksi vain ulkonäöltä. Satoja ja taas satoja oppilaita oli virrannut kemian ihmemaailman läpi vuosien kuluessa. Tämä nuorimies ei ollut muuttunut yhtään. Sama pitkälle niskaan asti ulottuva takatukka, joka viittasi pikemminkin 90-luvulle tai NHL:n miljonääreihin, mutta kasvoissa asuivat jo kuitenkin keski-ikäistyvän miehen piirteet. Miten ihminen voi jämAhtää talonmieheksi lukion jälkeen? Olikohan se silloin hänen oma valintansa? Pelkällä ylioppilastodistuksella ei tosin nykyään pitkälle potkittu. Työnantajat katsoivat luuseriksi, kun lukion jälkeen ei ollut mitään tapahtunut. Saattaahan tosin olla, että olosuhteet olivat jäädyttäneet miehen pakolta paikalleen. Tekisi mieli udella, kävikö siinä nuoruuden iloinen humahdus, jota seurasi varhainen isyys.

- Joo. Istuit monesti tuossa reunassa ja räpelsit koko ajan bunsen-poltinta. Muistatko, kun hermostuin ja lähetin sinut kerran käytäväänkin. Läheltä piti, ettei rehtorin kansliaan asti.
- Hyvin muistan. Ja miksi räpläsin niitä, tiedätkö sitä?
- No en. Taisit hakea huomiota tytöiltä vai mitä.
- Ei kun olin tosi kyllästynyt elämään. Nuoruuden angsteja tai oikeastaan paljon pahempaa.
- Haluatko kertoa?
- Äiti kuoli, kun olin lukion kakkosella.
- Tuota en tiennyt.
- Miten olisit voinutkaan. En puhunut siitä juuri kenellekään. Etenkään opettajille.
- En halua aliarvioida tekemisiäsi, mutta mikset mennyt opiskelemaan. Olit muistaakseni ainakin kemiassa aikamoinen haka.

Mies viipyili nojaten puoliavoimeen oveen sinisessä talvihaalarissaan. Oliko hän sittenkään tullut katsomaan valojen perään vai oliko hän sittenkin suojelusenkeli, joka oli liidellyt paikalle kuin kohtalon kutsusta. Henrik rapisteli taas taskussaan olevaa paperia ja ajatteli yhtäkkiä omaa elämänsä. Oliko hän itsekään mennyt eteenpäin, kun oli jämähtänyt paikalleen kemian laboratorion näyttekappaleeksi hieman tahraisessa laboratoriotakissaan. Ei ollut todellakaan varaa arvostella toisten tekemisiä.

- En muista nimeäsi. Niin paljon oppilaita on virrannut vuosien kuluessa.
- Petri.
- Ai niin. Nyt muistan paremmin. Teillä oli tiivis poikaporukka.
- Tiivis ja tiivis. Näyttelyä ennemminkin. Tyttöjen perässä piti rehvastella.
- Sinulla taisi napata, huomaa sormuksen kiiltelevän nimettömäsäsi. Olet vissiin löytänyt puolison?
- Heti lukion jälkeen. Yksi lapsikin.
- Se taitaa selittää sen, että olet pysynyt paikallasi.
- Niinpä. Vaikka en ole ihan lopullisesti jäätynyt tähän hommaan. Passaa minulle toistaiseksi.
- Miksi sitten teet sitä? Vaikka toisaalta, aivan kaikkien ei tarvitse lähteä rypistelemään otsaansa yliopistoihin.

- Tämä on homma, jossa saa ajatella omia asioita. Ja käyttää lukion koneita iltaisin.
- Pelaatko?
- Välillä sitäkin. Enimmäkseen kuitenkin treenaan ohjelmointitaitoja.
- Mihin niillä pyrit?
- En tiedä vielä tarkkaan. Osaan Pythonia, Javaa ja PHP:tä. Muiden muassa.
- Niillä jo pitäisi tehdäkin jotain.
- Ajattelen virtuaalisen kauppapaikan perustamista. Tosin en vielä tiedä, mitä kauppaisin. Aika kaukainen ajatus se.

Niin kuin joki kuljettaa syksyn lehden sillalla seisovan katselijan ohi, Henrik tajusi oman mahdollisuutensa päättää päivänsä kaasun avulla valuvan tältä erää hiekkaan. Bunsenlamput seisoivat edelleen ryhdikkäinä laboratoriopöytien välissä vihreiden vesihanojen vieressä. Henrikin mielestä aivan liian ryhdikkäinä toimiakseen itsemurha-aseina.

- Tiedätkö mitä olin juuri tekemässä, kun kurkistit ovesta.
- Sanoit valmistelevasi tulevia tunteja.
- Valmistelin siirtymistä tuonpuoleiseen.
- Eli siis mitä?
- Ajattelin poksauttaa koko talon hiiteen. Itseni siinä sivussa.
- Nyt muuten leikit vakavilla jutuilla. Sinulla taitaa olla nykyäänkin hankalia oppilaita, kun huumorisi on noin mustaa.
- Heh, heh. Kunhan pilailen päivän päätteeksi. Mukava kuitenkin, kun muisteltiin tällä tavalla entisiä aikoja. Ja nyt voitaisiin muistella sinulle lumettomia talvipäiviä.
- Niitäpä hyvinkin. Ja muuten, ei ole koskaan tullut tilaisuutta kiittää. Kannustit meitä silloin koulun lopussa opintoihin. Tässä olen, omassa yksityisessä yliopistossani. Se riittää minulle.
- Niin taisin tehdä. Hyvä, jos auttoi eteenpäin. Olet vielä nuori ja siinä on aikaa ties vaikka minkälaisiin saavutuksiin.
- No moro sitten. Lähdän tästä lumikolan varteen.

Petri sulki oven takanaan ja Henrik nojautui kyynärpäillään laboratoriopöytää vasten raskaasti hengittäen. Sydän löi lujaa. Ihmisluonto on ihmisellinen. Synkimmistäkin synkimmistä ajatuksista palataan äkkiä

takaisin valoon. Ihan kuin silloin ennen, kun lapsena leikittiin kuoleman kanssa järvellä. Kisailtiin poikien kesken, kuka pystyi olemaan sukelluksessa pisimpään. Taitolaji ja tahtolaji. Kaverit huohottivat ennen sukellusta yrittäessään saada mahdollisimman paljon ilmaa palkeisiinsa niin, että melkein hyperventiloivat. Eikä se tosiaan auttanut pidätyksessä. Henrik muisti osanneen ajatella jo silloin, että elimistön rauhoittaminen äärimmilleen pienentää hapenkulutusta. Silti minuutti veden alla on tosi pitkä aika. Oli sovittu, että joku pojista loiskauttaa sukelluksissa olevan lähellä kädellään lammen vesipintaa, kun minuutti on kulunut. Henrik ei muistanut nähneensä tai kuulleen sellaista. Muisti tunteneensa tajunnan syvyyksistä pään keskelle siirtyneen tukahduttavan tunteen ja sitten näkökentän supistumisen kapeaksi suppiloksi. Kunnes kaverit kiskaisivat vettä kakovan Henrikin pinnalle ja moittivat häntä yrityksestä tappaa itsensä. Puolitoista minuuttia. Henrik naurahti itselleen. Taisi olla kutakuinkin saman verran aikaa, mitä juteltiin äsken Petrin kanssa. Molemmissa tilanteissa uhmakas yritys, joissa armon enkeli tuli väliin ja keskeytti onnekaasti pahat suunnitelmat. Henrik huokaisi syvään riisuessaan laboratoriotakkia. Typerä ajatus. Miksi tuhota koko koulu, kun tarve oli vain päästää vain oma henki irti.

Auton valot heijastivat lumipenkasta Henrikin peruuttaessa Nissaniaan parkkiruudusta. Tai eihän parkkiruutua oikeasti näkynyt lainkaan koulun pihalle pakkautuneen lumen alta. Talonmies-Petrin käden jälki näkyi selvästi. Taisi vähätellä pahan kerran kertoessaan käyttäneensä kolaa. Traktori sillä kaverilla täytyi vähintään olla. Liioittelu tai vähättely taitavat molemmat liittyä tavalla tai toisella riskinottoon, tuumi Henrik pannessaan vilkun päälle, kääntyessään puistotielle ja ajatellessaan äskeistä tilannetta kemian laboratoriossa. Hän tuumi voivansa yhtä hyvin olla kuollut. Koulun suuret ikkunat vilisivät ohi mustina, kaikki seinät ehyinä. Ainakaan en näkisi tätä näkyä, enkä voisi mennä kodin lämpöön ja olla kohta ruokailemassa perheeni kanssa. Yhtäkkiä Henrik muisti puhelimeen piipanneen viestin ja kaivoi kännykkäänsä katsoakseen sitä. Lukitulta näytöltä näkyi, että se oli Virveltä. Tuotko tullessasi maitoa ja leikkeitä, rakas. Rakas. Virve ei tiedä.

2.

Perettä ei elätetä peukalon päällä, eikä sutta neulalla tapeta.

- Isä, miksi mulla on nimenä Johan, eikä vaikka Johannes tai yksinkertaisesti vain Juha. Johan pyöritti toivottoman näköisenä haarukkaansa spagetissa.
- Siksi, että siskosi nimi on Milla.
- On tuokin vastaus. Miten minun nimeni muka liittyy tuohon ärsyttävään likkaan?
- Sillä tavalla, että molemmilla on olemassa nimi, jota käyttää, kun ihmiset puhuttavat toisiaan.

Johan huokaisi raskaasti jatkaen leikkimistään haarukkinsa kanssa. Henrik yritti ajatella positiivisesti laskemalla reippaasti yli kymmeneen.

Muista, että nämä lapset ovat kohta lukioikäisiä ja sitten keskustelun sävy voi olla vieläkin ikävämpi. Virve katsoi äidin pahalla silmällä vuoron perään kaikkia kolmea. Viimeksi Henrikiä. Henrik ajatteli, että hän voisi yhtä hyvin olla kuollut, ellei Petri olisi sattunut tulemaan paikalle laboratorioon. Kuinkahan spagetti maistuisi lapsille sellaisessa tilanteessa

- Isäsi nimi on Henrik, tuuskahti Virve. – Joka johtaa hänen pohjalaisiin sukujuuriinsa, joista hän on olevinaan ylpeä. Toisin kuin minun köyhistä savolaisista juuristani. Ja sen takia sinun nimesi on Johan. Ei mikään junttimainen perunapellon Juha tai raamatullinen Johannes.
- Entä sitten Milla, jatkoi Johan tivaamistaan. – Kumman sukujuuri siihen liittyy? Ja onko teillä aina oltava joku ihmeen alemmuuskompleksi, jonka varjolla voi otatella toinen toista vastaan?

Lisää kestämistä. Henrikin mielestä Johan kapinoi selvästi hänen ja Virven väljähtynyttä suhdetta vastaan ja siksi oli hyvä olla kärsivällinen. Henrik siivosi lautasensa leipäpalalla ottaen aikaa.

- Milla on kaunis nimi. Se kuvastaa ihmisen sisäistä kauneutta ja sitä paitsi se voisi olla samalla tavalla ruotsalaisperäinen kuin sinunkin nimesi.
- Sisäinen kauneus, höh. Uskotko tuohon itsekään, kuittasi Millakin.
- Onko muuta kauneutta kuin sisäinen kauneus. Ulkoinen asu on rakennettua ja peittävää. Muistakaa, että niin kauan, kun saatte estettyä kyynisyyden siemenen itämisen sieluunne niin teillä voi olla sisäistä kauneutta.
- Isänne heittäytyy taas kerran runolliseksi. Nyt lautaset puhtaiksi ja läksyjen tekoon, mars, totesi Virve noustessaan pöydästä.

Virve kokoili verkkaisesti lautasia tiskipöydälle. Henrikin mielestä järjestyks oli ehdoton vaatimus ja hän nousi myös laittaakseen tiskipöydälle pinotut astiat tiskikoneeseen tehdäkseen sen, mihin oli tottunut perheen askareissa.

- Ennen kuin sanot mitään, pidän tässä tauon, että ehdit sanoa sannottavasi, toteaa Virve kyynisesti katsomatta Henrikiin päin.
- Selvä. Minun mielestäni astiat on syytä laittaa suoraan tiskikoneeseen pienen huuhtelun jälkeen, eikä jättää niitä sotkemaan tiskipöytää. Tosiasiassa Henrik tiesi Virven olevan vieläkin tarkempi järjestyksestä.
- Tulihan se sieltä lopulta. Ja aika nätisti vielä. Tällä kertaa. Virve alkoi myös latomaan lautasia koneeseen kolistellen niitä tarpeettomankin äänekkäästi vilkaisten syrjäilmällä Henrikin suuntaan. – Mikä meitä kahta aikuista vaivaa? Maailmalla soditaan ja ihmisiä kuolee tauteihin kuin kärpäsiä. Me kiistelemme täällä tiskistä ja tottumuksista. Siinäkö meidän yhteiset asiamme ovat?

Virve ei tiennyt. Ehkä oli lopulta hyvä niin. Henrik vetäytyi sivummalle olohuoneen puolelle ja ajatteli tilannettaan. Jos Petri ei olisi tullut laboratorioon tunti sitten, täällä surtaisiin ja suunniteltaisiin hautajaisia. Nyt pitäisi olla tarkkana. Ehkä Petri oli kuin olikin suojelusenkeli talonmiehen sinisissä talvihaalareissaan. Henrik vetäytyi olohuoneen puolelle jättäen Virven kalistelemaan loppuja astioita. Television iltauutiset kuuluttivat tavanomaista tarinaa virustaudin hiipumisesta, maailman sotapesäkkeistä ja

hiihtolomien alun liikenteestä. Lopuksi tuli lyhyt pätkä juuri paljastuneen pyramidihuijauksen ympäriltä. Vakavan oloista pariskuntaa haastateltiin asiasta. Henrikin piti keksiä jotain saadakseen Virven huomion toisaalle.

- Meillä ei taida olla mitään suunnitelmia hiihtolomalle, vai mitä, huuteli Henrik keittiöön peittäen sillä television äänen.
- Ajattelin, että jos meillä ei ole yhteisiä suunnitelmia, niin menisin lasten kanssa mummolaan. Hiihtelisin ja saisimme kaikki ajatuksiamme oikeaan asentoon.
- Mitä tarkoitat tuolla?
- Sitä vain, että vanhempieni tapaaminen asettaa usein asioita oikeaan järjestykseen. Kun näkee vanhoja ihmisiä kaikkine vaivoineen, niin omat kiusat tuntuvat tosi pieniltä.

Uutisankkuri pääsi vauhtiin kertoen ihmisten ympäri maailman panneen rahojaan likoon pohjoismaalaisittain valtavassa petoksessa, jossa ketjun pääjehut piileskelivät jossakin viranomaisten käten saavuttamattomissa. Kuvissa näytettiin häpeästä kärsivien ihmisten hermostuneita kädenliikkeitä ja muutettuja ääniä. Henrik ei halunnut missään tapauksessa, että uutinen herättäisi keskustelua asian ympäriltä.

- Siinä tapauksessa taidan mennä käymään mökillä, katsomassa paikkoja, huuteli Henrik keittiön suuntaan.
- Ja tietysti juopottelemaan, tunnen sinut.
- Sitten minun ei olisi pitänyt sanoa tuota ollenkaan. Jos kerran tunnet minut niin hyvin.
- Tähän me aina päädymme, huokaisi Virve tullessaan olohuoneen puolelle. – Se mitä sanoit äsken kyynisestä mielestä, vai oliko se peräti sielusta, ei tosiaan ole sinusta kaukana.
- Otetaan rauhallisesti.

Uutisten loputtua televisio alkoi jauhamaan ajankohtaisia asioita, joita puhuvat päät teennäisen totisina esittivät. Henrikin korvat eivät kuulleet muuta kuin päässä kaikuvia suhisevia kuplia hänen noustessaan sohvalta ja Virven jäädessä seuraamaan ohjelmaa, hänkin selvästi kyllästyneen oloisena. Henrik meni Virven etätyössä käyttämään työhuoneeseen ja avasi salkustaan työläppärensä. Onneksi heillä oli erilliset palkkatilinsä ja jos tekeillä ei olisi mitään yhteistä omaisuutta koskevaa, asioiden pitäisi

kulkea entistä latua. Paitsi, että menetettyjen yli sadan tuhannen perään ei luultavasti kannattaisi itkeä. Henrikin avatessa pankkiyhteytensä hän sai huomata velkasumman pienentyneen vasta muutamalla tuhannella kuluneen vuoden aikana. Näillä koroilla hän kyllä selviäsi niistä. Tosin tiedossa olivat seuraavat kaksikymmentä vuotta velkojen puristavassa liskussa. Onneksi talo oli yksin Henrikin nimissä, eikä hänen tarvinnut kertoa Virvelle talon olevan uuden lainan vakuutena. Pankille oli kerrottu lainan olevan muka kakkosasunnon ostoon.

Henrik avasi Ancloten sivuston. Sama kutsuva sinisävyinen etusivu, joka kertoi uudesta harvinaisiin maametalleihin keskittyvästä kaivosprojektista. Neodyymi, Samarium, Europium. Muiden muassa. Niitä tultaisiin tarvitsemaan elektroniikassa yhä enemmän ja uusi kaivoshanke Mongoliassa olisi erittäin kannattava sijoituskohde. Mutta vain harvoille ja valituille, kemian alan eksperteille. Henrik huokaisi. Paska mikä paska, pääsi häneltä hiljaa ääneen. Nettisivuilta ei löytynyt aloitussivun lisäksi mitään. Ei yhteystietoja eikä varsinkaan sijoitetun panoksen hallintaan liittyviä asioita. Tyhjää.

Henrik hävitti selaintiedot ja sulki läppärin kannen. Nyt piti ainakin välttää avioeroa. Se olisi viimeinen niitti itsensä ja perheen kannalta.

Pienen paikkakunnan
rauhallista elämää
häiritsevät globaalit
rahantekijät. Kyse ei ole
pelkästään Henrikin
tekemisistä ja
vaikeuksista, vaan siitä,
miten henkilöt ja
tapahtumat kietoutuvat
toisiinsa. Lopulta kaikki
käy hyvin. Tai miten sen
nyt ottaa.

9

789528

096634